

Vuur

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:

Verlangen

Lust

Hitte

Droom

Passie

Vuur

Audrey Carlan

Vuur

Rio de Janeiro en Los Angeles

ISBN 978-90-225-9175-8

ISBN 978-94-023-1580-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titels: *International Guy 11: Rio* en *International Guy 10: Los Angeles*

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: ZERO Media GmbH

Omslagbeeld: FinePic, München

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 by Audrey Carlan, originally published by Montlake Romance

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

RIO DE JANEIRO

Voor het team bij Verus Editora.

*Jullie namen me mee naar het Christusbeeld,
een van de indrukwekkendste ervaringen van mijn leven.
Jullie geloofden in mijn verhalen en deelden die met jullie land.*

*Ik kan jullie niet vaak genoeg bedanken voor het
enthousiasme waarmee jullie, jullie land en de Braziliaanse lezers
mijn wereld hebben verrijkt. Ik hoop dat dit verhaal
de schoonheid van Brazilië tot leven wekt.*

Skylar

‘W ord wakker, lieveling. Alsjeblieft, alsjeblieft. Ik kan niet zonder je...’ Ik lik mijn droge, gesprongen lippen en richt al mijn aandacht op Parkers gezicht. Op zijn opvallende botstructuur, op de scherpe lijnen van zijn kaak met stoppels van twee dagen. Die schuren langs mijn hand, maar toch blijf ik hem maar aanraken.

Ik moet hem aanraken. Als ik dat niet doe, ga ik kapot, dan val ik in een diepe put vol wanhoop. ‘Word eens wakker. Ik k-kan dit niet alleen. En je hebt beloofd...’ Ik probeer mijn emoties te onderdrukken, maar tranen springen in mijn ogen en stromen over mijn wangen, als een rivier aan gevoelens die ik niet langer kan indammen.

‘Lieveling, je hebt het beloofd. Jij, ik en de honden. Ze missen je, maar ze mankeren niets, ze zijn niet gewond geraakt door de explosie. Ze zijn nu bij Wendy thuis en Mick heeft de dierenarts geroepen om ze na te laten kijken. Wendy zorgt heel goed voor ze. En schat...’ Ik strijk met mijn vingertoppen over zijn voorhoofd. Aan de zijkant van zijn hoofd zit een grote pleister, daar heeft hij achttien hechtingen gekregen. En dan is er ook nog die enorme bult achter op zijn hoofd. Hij heeft aan die val op zijn hoofd een hersenschudding overgehouden en is toen hij het bewustzijn verloor weer gevallen. Dat was zes uur geleden en hij is al die tijd nog niet bijgekomen. De plaatselijke verdooving en de pijnstillers zijn dadelijk uitgewerkt en de artsen zeg-

gen dat het een kwestie van tijd is voordat hij wakker wordt. De hersenscan zag er goed uit, maar een hersenschudding is altijd een reden tot zorg. Zijn borstkas en ribben zijn zwaar gekneusd, maar hij heeft geen inwendige verwondingen opgelopen. Goed uitrusten en geen overmatige inspanning, dat staat er de komende tijd voor hem op het programma.

Maar dan moet hij wel wakker worden!

Ik pak zijn hand en streel zijn arm van zijn elleboog naar zijn vingers met wat hopelijk een geruststellend gebaar is. Hij moet weten dat ik hier ben, dat ik wacht totdat hij zijn ogen opendoet. Dat ik niet van zijn zijde wijk.

Achter me gaat een deur open. Wendy komt binnen. ‘Hoe is het met hem?’ Haar gewoonlijk zo opgewekte uitdrukking heeft plaatsgemaakt voor verdriet en bezorgdheid.

‘Nog steeds hetzelfde,’ antwoord ik hoofdschuddend. ‘Waarom wordt hij niet wakker, Wen?’ Mijn stem klinkt verstikt door emoties die ik niet langer kan inhouden en ik sla mijn hand voor mijn mond.

Ze loopt snel naar me toe, slaat een arm rond mijn schouders en gaat op de stoel naast me zitten. ‘Daar moeten zijn lichaam en geest klaar voor zijn. Hij heeft een nare wond op zijn slaap en eentje achter op zijn hoofd. Zijn hersens en lichaam proberen hem nu te beschermen. Je moet nog even geduld hebben. De artsen zeggen dat hij echt wel wakker wordt en je zei zelf dat hij Nate en jou probeerde te helpen voordat hij buiten westen raakte. Dat is een goed teken.’ Ze knijpt in de ronding van mijn schouder. ‘Het komt wel goed.’

Ik doe mijn ogen dicht en knik. Snel stuur ik een schietgebedje naar God, of Hij over Parker wil waken. Ik heb al zoveel verloren, ik kan er niet veel meer bij hebben.

‘Is er nog nieuws over Nate?’ wil Wendy weten.

Ik laat me in haar armen vallen, overvallen door een golf van verdriet die zo heftig is dat mijn lijf schokt van de snikken. ‘Dat weet ik

niet. Ze zijn nog steeds aan het opereren. En het is allemaal mijn schuld. Hij wilde me beschermen...’

Wendy legt haar handen rond mijn wangen. ‘Kijk me eens aan. Dit is niet jouw schuld. Hij deed gewoon zijn werk. Hij kent de risico’s. Je kon niet weten dat een gek jouw huis in brand wilde steken of explosieven aan Parkers deur had gehangen.’

‘Was dat de oorzaak?’ Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en kijk naar Wendy’s helderblauwe ogen en vuurrode haar die zo’n contrast vormen met haar melkwitte huid.

Wendy bijt op haar onderlip en kijkt even naar de deur om er zeker van te zijn dat niemand haar kan horen. ‘Ik heb een kijkje genomen in de computer van de politie. De brand in jouw appartement is ontstaan door het aansteken van een brandbare vloeistof midden op je bed. Bij Parker thuis lag het iets ingewikkelder. Volgens de explosievenopruimingsdienst, en ik vertaal hun uitleg nu even in gewone mensentaal, wist de bommenlegger verdomd goed wat hij deed. Ze vermoeden dat het iemand is die ervaring in overheidsdienst heeft opgedaan. Blijkbaar was dit het soort bom dat je leert bouwen als je voor de CIA werkt of geheime operaties voor het leger uitvoert.’

‘CIA? Geheime operaties?’ Ik druk mijn hand tegen mijn voorhoofd. ‘Dat meen je niet! Ik ken niemand die voor de overheid werkt en ik heb geen idee waarom iemand die op geheime missies gaat mij of mijn vriend dood wil hebben!’ Mijn stem zwelt aan nu de paniek me in zijn greep krijgt. Mijn hart bonst hevig, het bloed dat door mijn aderen kolkt is net ijswater en mijn hele lijf begint te beven.

‘O nee, niks ervan! Je raakt niet in shock waar ik bij ben!’ Wendy begint over mijn armen en mijn rug te wrijven. ‘We komen er wel achter hoe het precies zit. Ik heb Paul gebeld en om hulp gevraagd, want als er iemand was die me hierin wegwijs kan maken, dan is het Parks broer. Volgens hem vermoedt de politie dat dit het werk is van iemand met connecties in de regering of de hoogste kringen van het leger.’

‘Is het...’

‘Een aanslag? Misschien. Dat kan Paul niet met zekerheid zeggen, maar hij is er niet gerust op. Hij is zo bezorgd dat hij Parkers deur staat te bewaken. En die vent mag er zijn, zeg. Hij heeft een camoufla-gebroek aan, kistjes, een zwart t-shirt dat als een tweede huid rond zijn lijf spant. En van die identiteitsplaatjes op zijn borst.’ Ze bijt op haar knokkel. ‘Zo eentje lust ik er wel bij het ontbijt, de lunch en het avondeten. Hemel, die gast is hot.’ Ze wuift haar blozende gezicht koelte toe.

‘Hou eens op, jij denkt vooral aan hoe hot Parkers broer is? Terwijl we met deze ellende zitten? Dit is een ramp! Iedereen van wie ik hou is dood of loopt gevaar of is gewond en vecht voor hun leven.’ Mijn stem breekt. ‘Er nu beweer je dat er misschien lui van de CIA achter me aan zitten die een aanslag hebben gepleegd op mij of Parker of ons allebei...’ Ik kan me niet langer goedhouden, ik flip helemaal. Ik sta op en begin te krijsen, met mijn vuisten gebald langs mijn zijden en een blik die wazig wordt van pure woede. ‘En jij zit te zeiken dat Parker zo’n knappe broer heeft!’

Wendy begint breeduit te lachen. ‘Oké dan!’ Ze geeft een tik op haar dij. ‘Zo ken ik je weer, vechtertje.’ Ze veegt nogal overdreven haar voorhoofd af. ‘Pfff, ik was even bang dat ik versterking moest inroepen, je zat zo zielig te doen. Maar je bent weer terug!’ Ze steekt haar vuist in de lucht en houdt dan haar hand omhoog voor een high five.

Ik haal mijn vingers door mijn haar en trek aan de uiteinden. Dan draai ik me om, bij het bed vandaan, zodat ik kan ijsberen. Dat doet Parker ook altijd, dus wie weet werkt het voor mij ook. ‘Goed, kennen we iemand die voor de overheid werkt?’ Ik steek een hand op en wijs naar Wendy. ‘Kendra!’ zeg ik enthousiast, alsof ik net de loterij heb gewonnen.

Wendy’s gezicht betreft. ‘Nee, ik heb het haar al gevraagd. Ze kent niemand bij de CIA.’

‘De CIA... Kent Parkers broer daar iemand?’

Ze vertrekt haar mond tot een wrang lachje. ‘Eh, wat denk je? Die gast heeft jarenlang geheime operaties uitgevoerd.’

‘Was de bom misschien voor Parker bedoeld? En niet voor mij?’

Wendy laat haar schouders hangen. ‘We vermoeden van niet. Alles wijst op die gestoorde gek die je al die berichtjes stuurt. De politie heeft een analist in dienst die zijn licht erover heeft laten schijnen.’

‘Heeft de politie Benny al opgespoord?’

‘Singleton? Nog niet, maar aangezien hij een verdachte is en er een aanslag met een bom is gepleegd, met een brand in een openbaar gebouw tot gevolg, zijn ze met een huiszoekingsbevel zijn huis binnengevallen. Ze hebben niks gevonden wat met bommen te maken had, maar zijn muren hingen wel vol met foto’s van jou uit zo’n beetje elke fase van je leven. Die gast was je aan het stalken, zeg. Ze kijken nu met man en macht naar hem uit.’

‘Dus hij is vrijwel zeker mijn stalker én zou de bommenlegger kunnen zijn en?’

Ze knikt. ‘Het lijkt er wel op. Tenzij er bewijzen worden gevonden die op iets anders wijzen gaat de politie uit van hem als dader. Ze willen jou graag spreken, en Parker natuurlijk ook als hij weer bij is. Tot nu toe hebben de artsen hen kunnen afwimpelen.’

Het ijsberen heeft me iets rustiger gemaakt en ik loop weer terug naar Parker. ‘Wat een ellende. Ik snap niet eens wat me is overkomen. Het ging opeens zo snel bergafwaarts.’

Achter ons gaat een deur open. Meneer en mevrouw Ellis komen binnen, en zodra ik Parkers moeder zie, barst ik opnieuw in tranen uit. ‘Het spijt me zo, het spijt me zo.’ Ik sla snikkend mijn handen voor mijn gezicht, maar voordat ik beseft wat er gebeurt, word ik omringd door warmte, liefde en de geur van wilde bloemen. Ik adem de geur in van de vrouw op wie ik zo snel gesteld ben geraakt.

‘Zonnestraaltje, je mag beslist niet denken dat jij hier iets aan kunt

doen.’ Cathy aait me over mijn bol en ik druk hevig snikkend mijn gezicht in de kromming van haar hals.

Deze geweldige vrouw blijft me een hele tijd vasthouden en fluistert me troostende, liefdevolle woorden toe. Ze herhaalt telkens weer dat ik hier niets aan kan doen, dat goede mensen vaker nare dingen overkomen. Ze zegt dat ze van me houdt en dat we hier, als familie, doorheen komen.

Als familie.

Weer dat woord, dat me jarenlang niets zei, maar nu heb ik opeens familie. Parker, zijn ouders, zijn broers, Wendy en Mick, Rachel en Nate...

Er trekt weer een snik door me heen. ‘Misschien gaat Nate wel dood.’ Ik blijf tegen haar schouder huilen.

‘Rustig maar,’ zegt ze troostend. ‘We gaan de stenen uit de straat bidden en ervoor zorgen dat Onze-Lieve-Heer onze knappe jongeman weer beter maakt. Meer kunnen we niet doen, zonnestraaltje.’

Ik trek mijn hoofd los uit Cathy’s omhelzing. ‘W-wil je samen met mij bidden? Voor Nate? En voor Parker?’

Ze glimlacht vriendelijk en legt haar handen rond mijn wangen. ‘Natuurlijk, lieverd.’ Ze trekt mijn hoofd naar zich toe en plant een zoen op mijn voorhoofd. Ik doe mijn ogen dicht en laat de rust die alleen de liefde van een moeder me kan bieden op me inwerken.

Wendy stapt opzij, zodat Cathy aan de zijde van haar zoon kan gaan zitten. Ze pakt zijn hand en wacht totdat ik naast haar ben gaan zitten, zodat ze met haar andere hand de mijne kan pakken. Dan doet ze haar ogen dicht.

‘Hemelse Vader, we vragen U vandaag om Uw liefde en Uw genade. We vragen U om mijn zoon Parker en onze dierbare vriend Nate, die slachtoffer van een vreselijke aanslag zijn geworden, weer snel beter te maken. Laat Uw wil geschieden en schenk ons, als Uw kinderen, het vermogen om de uitkomst, welke dat ook is, te aanvaarden. We

bidden tot U in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.'

'Amen,' fluister ik. Ik blijf Cathy's hand stevig vasthouden, want ik wil haar niet loslaten.

'Mam?' klinkt opeens een krakende stem vanuit het bed. 'Schat?' Parker klinkt alsof zijn keel door een gehaktmolen is gehaald. 'Waarom zitten jullie te bidden? Ik ben niet dood.'

Voordat ik kan reageren knijpt Cathy in mijn hand en zegt ze, met een blik op mij: 'God laat er geen gras over groeien.' Ze kijkt even glimlachend naar het plafond en dan weer naar mijn vriend. 'Je hebt ons meisje hier ongelooflijk aan het schrikken gemaakt. En je moeder ook.'

'Sky, schatje,' zegt hij met krakende stem. Hij wil zijn keel schrapen, maar het lukt niet.

Ik beweeg zo snel dat ik mevrouw Ellis bijna omduw, maar ik moet mijn liefde en dankbaarheid tot uiting brengen. Ik zet een knie op Parkers bed, buig me voorover, pak zijn wangen vast en geef hem een stevige zoen op zijn droge lippen.

Hij beantwoordt de zoen, maar ik ben nog niet klaar. Ik druk mijn voorhoofd tegen dat van hem en adem diep in. 'Maak me nooit meer zo aan het schrikken, Parker James Ellis,' fluister ik tegen zijn lippen. Vervolgens zoen ik elke centimeter van zijn gezicht dat niet door verband is bedekt en fluister ik tussen de zoenen door: 'Ik hou van je.'

'Zonnestraaltje, geef die arme jongen eens de kans om adem te halen!' Cathy klopt me op mijn rug en helpt me van het bed, maar ik blijf mijn blik op Parker gericht houden.

Hij lacht slaperig en pakt het roze bekertje water aan dat zijn vader vlak bij zijn gezicht houdt. Hij drinkt alsof hij dagen in de woestijn heeft doorgebracht in plaats van een paar uur in een ziekenhuisbed.

'Bedankt, pa.'

Zijn vader klopt hem op de schouder en zegt met een stem die verstikt is van emotie: 'Ik ben zo blij dat je wakker bent, jongen.'

Cathy buigt zich over het bed heen en geeft haar zoon een kus op zijn voorhoofd. ‘Jongen van me.’ Met een zucht streelt ze hem over zijn wang. ‘Ik ben blij dat je er weer bent, lieverd.’

Parker plant zijn vuisten op het bed en duwt zijn lijf luid kermend van het bed omhoog. ‘Godsamme, dat doet pijn.’ Zijn gezicht ver-trekt. ‘Alsof ik door een vrachtwagen ben overreden. En er zit een complete fanfare in mijn hoofd.’ Hij raakt de zijkant van zijn hoofd aan die in het verband zit.

‘Nee, het was een explosie. Je hebt een hersenschudding en twee hoofdwonden die moesten worden gehecht. Eentje vlak boven je slaap en een bij je haargrens.’ Wendy somt de medische details op alsof ze de ingrediënten noemt van een gerecht dat ze gaat bereiden. ‘O, en je ribben en borstbeen zijn gekneusd, maar dat is niet ernstig.’

‘En dat is alles?’ zegt Parker droogjes.

Ze grinnikt. ‘Ik ben blij dat je weer wakker bent, grote baas.’

Hij slaakt een zucht, glimlacht en laat zijn hoofd tegen het kussen rusten dat zijn moeder voor hem heeft neergelegd. ‘Ik ben blij dat ik er nog ben. Wie kan me vertellen hoe het met Nate is?’

Parker

Skylers prachtige bruine ogen vullen zich met tranen nu ik naar Nate vraag.

‘Fuck nee,’ weet ik uit te brengen. Ik herken mijn eigen stem bijna niet omdat mijn oren zo suizen, maar gelukkig kan ik, in tegenstelling tot eerder, wel weer horen. Ik vrees het ergste: dat we vanavond een vriend hebben verloren, een man die mij en de mijnen beschermde.

Mijn vriendin reikt naar mijn handen en schudt haar hoofd. De tranen stromen over haar wangen. ‘Nee, schat, hij leeft nog en wordt momenteel geopereerd. Meer weten we niet. We zijn hier nog maar zes uur.’

Ik klem mijn kaken op elkaar en adem door de pijn in mijn borst en hoofd heen. Langzaam ebt de angst weg en dringt er tot me door wat er aan de hand is. ‘Ben ik zes uur buiten westen geweest?’

Sky bijt op haar onderlip en knikt.

‘Heeft de politie de dader al te pakken gekregen?’ Ik laat mijn bonzende hoofd tegen de kussens rusten. Mijn moeder haalt haar vingers door mijn haar en dat voelt zo goed dat er bijna een traan uit mijn oog sijpelt. Ze maakt zachte neuriënde geluidjes, even vertrouwd als mijn lievelingslied, en daardoor verdwijnt het suizen in mijn oren naar de achtergrond. Mijn moeder kan me als geen ander troosten. Haar handen, haar stem die een kalmerend deuntje zingt; dat alles doet me denken aan hoe ze voor me zorgde wanneer ik als kind ziek was.

Wendy stapt naar voren en legt haar handen vlak boven op mijn tenen op de dekens, zodat ze mijn voet kan aanraken. ‘Ze zijn op zoek naar Benny Singleton, want ze willen hem graag verhoren. En ze willen jou vragen over de, eh...’ Ze kijkt van mijn moeder naar mijn vader en valt even stil. Daardoor weet ik dat ze meer te zeggen heeft dan ze nu in gezelschap wil doen. ‘Over de brand en de explosie.’

Mijn vader lijkt te merken dat de stemming bedrukker wordt en kondigt aan dat hij even koffie gaat halen. ‘Kom maar, Cathy, dan kunnen ze even bijpraten terwijl wij een bakkie doen.’

Mijn moeder haalt haar vingers over mijn voorhoofd en ik doe mijn ogen dicht. ‘Je kunt heel goed in je eentje koffie halen. Ik hoef toch niet...’

‘Vrouw,’ onderbreekt mijn vader haar op een toon die geen tegenspraak duldt. ‘Zie je niet dat ze even onder elkaar willen zijn? Zonder ouders die over hun schouder meekijken?’

Ik doe net op tijd mijn ogen open om mijn moeder beledigd te zien kijken. Ze heeft de houding van een vrouw die vastbesloten is om duidelijk te maken wat ze van de zaken denkt, en dat is zeker niet positief.

Mijn vader pakt haar hand vast en trekt haar naar de deur. ‘Kom mee, lieverd, dan mag je me onderweg de les lezen.’

‘Reken er maar op dat ik dat doe.’ Ze kijkt mijn vader met een uitermate priemende blik aan.

‘Dat weet ik.’ Hij knipoogt lachend naar me en glimlacht dan naar Skyler en Wendy.

‘Lieverd, we zijn zo weer terug. Moeten we nog iets voor je meebrengen? Je hebt vast honger...’ Voordat ik iets kan zeggen gebaart ze al dat ik stil moet zijn. ‘Ik zoek wel iets voor je uit. Een broodje of een punt taart. Ze hebben vast ook lekkere soep.’

‘Mijn hemel, mens, die jongen is net wakker en daarvoor flink door elkaar gerammeld. Eten is vast het laatste waar hij aan denkt.’

Mijn moeder knijpt haar ogen tot spleetjes en perst haar lippen op elkaar tot een dunne witte streep. ‘Eten is een remedie voor alles, lieverd. Dat weet jij net zo goed als ik, je bent nota bene eigenaar van een kroeg. Goeie hemel, moet ik alles uitleggen?’ Ze loopt hoofdschuddend naar de deur die mijn vader voor haar openhoudt en mompelt van alles tegen hem.

Ik kijk die twee glimlachend na, maar zodra de deur achter hen is dichtgevalen pak ik de hand van mijn meisje vast. ‘Gaat het?’

Skyler slikt langzaam en haar ogen vullen zich weer met tranen.

‘Schatje, niet huilen, dat vind ik zo naar. Daar kan ik niet tegen.’

De tranen vallen al. Ze komt naast me zitten, zo dichtbij dat ik mijn handen rond haar betraande wangen kan leggen en het vocht met mijn duim kan wegvegen. Ze pakt mijn hand vast, draait haar hoofd om en drukt een zoen op de binnenkant. ‘Ik hou van je.’ Ze fluistert, maar ik hoor haar heel duidelijk. Elke lettergreep is als een balsem voor mijn ziel en dat kan ik maar al te goed gebruiken.

‘Ik hou ook van jou. Schatje, het komt allemaal goed. Je hoeft je geen zorgen te maken, oké?’

Ze knikt, maar ze laat mijn hand niet los. Haar ademhaling wordt rustiger, alsof mij aanraken haar pijn vermindert. Ik weet hoe dat werkt, bij mij gaat het precies zo.

Dan kijk ik naar mijn pittige roodharige vriendin. ‘Wendy, vertel me alles wat je weet. Je mag niks weglaten.’

Twintig minuten lang praat Wendy me bij over wat ze al hackend en dankzij het gesprek met mijn broer heeft ontdekt.

‘Ik moet Paul spreken.’ Ik klink kortaf, maar dat is uit frustratie.

Wendy geeft nu eens niet een gevat antwoord, maar springt meteen van het bed. Ze weet dat dit een noodsituatie is die niet met humor of bijdehante opmerkingen te verzachten is.

Paul komt de kamer in, zo te zien klaar voor het slagveld. Hij draagt een zwart t-shirt en kistjes en zijn identiteitsplaatjes bungelen duide-

lijk zichtbaar rond zijn hals. Nadat hij zijn enorme armen over elkaar heeft geslagen merkt hij op: ‘Ik ben blij dat je wakker bent, broertje. Ik wist wel dat het goed zou komen.’

‘Sta je op wacht bij de deur?’ Ik trek een wenkbrauw op.

Hij knikt. ‘Ja, en ik bewaak je vriendin ook. De paparazzi hebben al geprobeerd om hiernaartoe te komen. De bewakers van het ziekenhuis houden het ergste schorem buiten, maar die lui deinzen er niet voor terug om zich te vermommen.’

Ik knik en knijp in Skylers hand, die ze om de mijne heeft geklemd. ‘Denk je dat het een geheime operatie was?’

Paul knikt slechts. Woorden zijn hier overbodig.

‘Je regelt dit?’ Het bloed klopt nog harder in mijn slapen en mijn hart bonkt twee keer zo snel.

Weer een knikje.

‘Dank je,’ weet ik schor uit te brengen, waarna ik zo goed en kwaad als het gaat mijn keel schraap.

‘Je hoeft me niet te bedanken. Een paar vrienden van me werken samen met Wendy. De politie kijkt uit naar Benjamin Singleton, maar broer, ik weet niet of hij wel achter de explosie of die brand zit.’

Als iemand me nu met een stormram had geraakt, dan had dat minder pijn gedaan. Ik klem mijn kaken op elkaar en probeer door de pijn heen te ademen die steeds verder om zich heen grijpt nu mijn woede wordt aangewakkerd.

Paul vervolgt: ‘Mijn instinct vertelt me, en dat heeft altijd gelijk, want anders was ik al tien keer hartstikke dood geweest...’

‘Hoe geruststellend,’ weet ik uit te brengen. Ik wil dolgraag dat hij ter zake komt.

‘Dat vertelt me dat dit niet Benny’s werk is. Die is niet in staat om een klus als deze te klaren. Ik bedoel, die gast heeft jaren hondstrouw achter Sky aangelopen, maar durfde haar niet eens aan te spreken. En

toen hij eindelijk contact zocht, stelde dat niet veel voor. Een tweede brief bezorgen, samen met haar in de lift staan, dezelfde koffientent bezoeken. Dat is kinderspel, iets voor een verliefde tiener. Maar dit... Broertje, dit is van verdomd hoog niveau, maar met nog altijd een naïef tintje. Het doet denken aan operaties van de geheime dienst, maar mijn instinct vertelt me dat dit het werk van een individu is en dat het persoonlijk is. Dit is niks zakelijks, dit is niet het werk van een huurmoordenaar.'

'Fuck!' Ik laat mijn hoofd tegen het kussen rusten. Sky streelt me over mijn arm.

'En ik weet niet of je het weet,' gaat Paul verder, 'maar elke bom heeft een eigen unieke... Tja, vingerafdruk, zou je kunnen zeggen. Je moet alles vooraf uitdenken en bepalen hoe je het geheel in elkaar zet. Het soort draad, hoe dat is gebruikt, de metalen delen, de soldeermethode; vaak zijn de gebruikte onderdelen kenmerkend voor de maker. Bijna een soort visitekaartje.'

'Interessant, hoor, maar wat hebben we daaraan?'

'Dat weet ik nog niet. De bom was al geplaatst voordat de brand is gesticht. Er was een vertraging van tien seconden ingebouwd. Een paar tellen nadat Nate de sleutel in het slot stak en die omdraaide, ging de bom af. Die zat aan de andere kant van de deur vastgeplakt. De bommenlegger verwachtte blijkbaar dat jij de deur zou openen en dus als eerste zou worden geraakt. Tenzij hij of zij je goed genoeg kent om te weten dat je samen met Sky thuis zou komen en dat Nate en Rachel eerst een kijkje zouden nemen. Als jij in je eentje naar binnen was gegaan, was jij gedood, en in het andere geval had het Sky's lijfwachten het leven kunnen kosten. In beide gevallen een enorme klap voor Sky, maar niet fataal voor haar. Daaruit maak ik op dat de dader jou dood wil hebben, maar haar niet.'

Bij de laatste woorden knijpt Skyler mijn arm bijna fijn.

'Wat nu?'

‘Nu laat ik een van mijn jongens naar de vingerafdruk van de bom kijken. Dat is de beste manier om de dader op te sporen.’

‘En de politie?’

Paul grinnikt. ‘Denk je dat die in staat zijn om een bommenlegger op te sporen die zo te zien een verleden vol geheime operaties heeft?’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, ik regel dit wel. Over een paar dagen, maar hopelijk eerder, hoop ik meer informatie te hebben. En jij,’ zegt hij, terwijl hij naar Skyler wijst, ‘zit van nu af aan met mij opgescheept. Ik verlies je geen moment uit het oog, hoor je dat? Waar jij bent, ben ik ook. Duidelijk?’

Skyler fronst. ‘En Nate en Rachel?’ Haar stem klinkt verstikt van emotie.

‘Die hebben even vrij, maar ik niet. Ik sta niet toe dat iemand het appartement van mijn broertje opblaast, het huis van zijn meisje in de hens steekt en een van jullie probeert te doden. Over mijn lijk. Daar komt niks van in. Ben je het daarmee eens, zus?’

‘Zus?’ Het woord is een fluistering. Ze slikt.

‘Je koopt een huis met mijn broertje, neemt samen een stel honden en wilt met hem gaan hokken?’ vraagt hij op vlakke toon.

Ze kijkt mijn broer met grote, onschuldige ogen aan, knikt en mompelt dan: ‘Ja.’

‘Nou, welkom in de familie,’ zegt hij met een lachje.

Op dat moment zwaait de deur open en loopt er een man in een witte jas naar binnen.

Voordat die ook maar een woord kan zeggen staat Paul al vlak voor hem. Hij legt zijn hand op de borst van de ander en duwt hem terug naar de deur.

‘Wie ben je?’ bijt hij hem toe.

‘Eh, ik ben dokter Perenski.’ Die man trekt aan de revers van zijn jas, waaraan een naamplaatje met zijn foto en functie hangt.

‘Ik wil een tweede bewijs van je identiteit zien,’ zegt mijn broer,

grommend als een kwaai beer, maar ik houd hem niet tegen. Want het dringt nu tot me door dat iemand mijn appartement heeft opgeblazen omdat ze me dood wilden hebben.

Later die avond slurp ik wat soep naar binnen en eet ik een broodje. Ik lig al etend een beetje voor me uit te staren, terwijl Skyler opgerold op de vensterbank zit. Ze is eindelijk ingedommeld. Mijn vader en moeder zijn vertrokken nadat ik had beloofd dat ik iets zou eten en precies doe wat de artsen zeggen. Ze eisten min of meer dat Sky en ik bij hen komen logeren als ik uit het ziekenhuis word ontslagen, maar ik moest met pijn in het hart uitleggen dat hun huis niet veilig genoeg is voor Skyler. En als iemand me echt wil ombrengen is het huis van mijn ouders wel de laatste plek waar ik moet zijn.

De artsen willen me nog een nachtje ter observatie houden, dus ik heb nog even de tijd om over onze volgende stap na te denken. Als ik dat niet doe, ga ik over Nate liggen piekeren. We hebben nog altijd niets gehoord, maar toen Wendy, Royce en Bo een paar uur geleden keken of Rachel in de wachtkamer zat, was ze nergens te bekennen. Dat betekent dat ze haar waarschijnlijk terug hebben geroepen of dat ze zorgwekkend nieuws voor haar hadden. De artsen wilden er niets over kwijt en daardoor raakte Wendy nogal over de zeik. Het laatste wat ik heb gehoord, was dat ze Mick heeft gevraagd of die haar 'rode' laptop voor haar wilde halen. De rode is de computer die ze gebruikt voor hacks waar ze liever niet over praat. Volgens haar is het veiliger als we er zo min mogelijk over weten.

Ik eet het laatste hapje van de inmiddels koud geworden soep dat ik weg kan krijgen en zet het dienblad dan naast me neer. De deur gaat open en Rachel komt binnen.

'Hoi...' Ik schrik van haar aanblik. Haar ogen zijn rood en haar haar zit in een slordige knot boven op haar hoofd. Ze draagt dezelfde broek als eerder vandaag, maar nu in combinatie met een knalroze

ziekenhuishemd. Dat staat haar zo vreemd dat ik bijna in de lach schiet. Mijn hart bonkt zo hevig dat ik het in mijn hele lijf voel. Zelfs de pijnstillers kunnen daar niets aan veranderen.

Ze likt haar lippen en loopt naar me toe. ‘Nate heeft het overleefd.’ Haar stem klinkt schor en haar blik dwaalt door de kamer. Ze ziet de slapende Skyler zitten en kijkt dan weer naar mij. ‘Gaat het?’

Ik knik. ‘Hoe is het met hem?’ fluister ik als ze me eindelijk aankijkt.

Ze doet haar ogen dicht. Ik weet dat ze sterk probeert te zijn, maar dat hoeft niet. Niet nu. Niet bij ons. Niet nu haar hele wereld in een bed op de IC ligt.

Ik buig me ver genoeg voorover om haar pols vast te pakken en haar naar me toe te trekken. Ze wil haar hoofd schudden, maar ik zet haar op de rand van mijn bed en sla mijn armen om haar heen. Heel even is ze zo stijf als een plank, maar dan breekt er iets in haar, want er trekt een schok door haar lijf. Ze laat haar hoofd tegen mijn borst vallen, drukt haar voorhoofd tegen mijn nek en grijpt mijn zij vast alsof haar leven ervan afhangt. Haar kermende kreet wordt gesmoord door mijn hals en haar tranen maken mijn huid en ziekenhuishemd vochtig.

Aan de andere kant van de kamer schrikt Skyler wakker. Ze komt snel naar ons toe en gaat naast Rachel op het bed zitten, met haar handen op de schouders van haar vriendin. Ik houd Rachel vast en laat haar hartverscheurend huilen. Mijn borstkas doet verschrikkelijk veel pijn en mijn hoofd lijkt elk moment uit elkaar te kunnen knappen, maar het kan me niet schelen. Ik ben bereid om helse pijnen te verdragen als ik Rachel zo kan helpen.

‘Nate?’ vraagt Skyler geluidloos.

‘Hij leeft nog,’ zeg ik.

Er trekt een schokje door Rachel heen, die haar betraande gezicht in mijn hals drukt. Na een paar minuten maakt ze haar hoofd van me los, veegt ze haar ogen en neus af en schraapt ze haar keel. ‘Sorry.’